

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Διοικητικού Δικαίου

ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΘΕΩΡΙΑ

Ιανουάριος - Φεβρουάριος 2017 / Τιμή: 25 €
ISSN: 1790-7322 / Αρ. Άδειας: 7935

- Το φαινόμενο της συνταγματικής απορρύθμισης
- Το Κυπριακό Μνημόνιο στο ΔΕΕ
- Προστασία δεδομένων και νέα δικαιώματα
- Συστήματα αξιολόγησης και προαγωγής των δημοσίων υπαλλήλων
- Χρήσεις γης και καταστήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος

ΑΠΔΠΧ 41/2017:
Προστασία της ιδιωτικής ζωής των Δικαστών

ΑΠ ΟΛ. 1/2017:
Έκταση προστασίας του απορρήτου της επικοινωνίας

ΣΤΕ 1979/2016:
Απόσταση μεταξύ φαρμακείων

Επικαιρότητα

Ο Ευρωπαϊκός Γενικός Κανονισμός για την προστασία των προσωπικών δεδομένων

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΑΚΚΟΥΛΑ
ΑΘΗΝΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

1
2017

ΚΩΔΙΚΑΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Στ' έκδοση

Κατ' άρθρο ερμηνεία - νομολογία. • ν. 2717/1999 (ΚΔιοικΔικ), όπως ισχύει μετά τις τροποποιήσεις του μέχρι και το ν. 4446/2016 • Σχετικές κατ' άρθρο διατάξεις • Νομολογία ΣτΕ και Διοικητικών Δικαστηρίων • Συναφής νομολογία Αρείου Πάγου και Πολιτικών Δικαστηρίων • Αίτηση ακύρωσης (άρθρα 99 ν. 2961/2001 και 75 ν. 2238/1994) • Πρότυπη δίκη (άρθρο 1 ν. 3900/2010) • Κώδικας Διοικητικής Διαδικασίας (ν. 2690/1999), όπως ισχύει μετά τις τροποποιήσεις του μέχρι και το ν. 4369/2016 • Πρακτική εφαρμογή ενώπιον των δικαστηρίων

Βλαδίσμηρος Δ. Μωυσίδης, Εφέτης ΔΔ

ISBN: 978-960-568-542-3 © 2017, XXXI + 1307 σελίδες, 85,00 €

Ένα σημαντικό έργο που περιέχει τις διατάξεις του Κώδικα, όπως ισχύουν σήμερα με όλες τις τροποποιήσεις μέχρι και το ν. 4446/2016. Επίσης, περιέχει κατ' άρθρο συστηματικά ταξινομημένη νομολογία, όπως έχει διαμορφωθεί μέχρι το έτος 2015 (περιλαμβάνει και αποφάσεις του 2016), η οποία αφορά τα θέματα που ρυθμίζει ο Κώδικας αυτός. Τα θέματα, σε κάθε άρθρο, παρατίθενται κατ' αλφαβητική σειρά, περιέχονται δε συναφείς ουσιαστικές ή δικονομικού περιεχομένου διατάξεις του διοικητικού ή του αστικού δικαίου, ώστε ο μελετητής να έχει πλήρη εικόνα του ρυθμιζόμενου κάθε φορά θέματος και της λύσης που έχει δοθεί από τα δικαστήρια της Χώρας.

Δίδεται η έννοια των "διοικητικών διαφορών ουσίας" (φορολογικές, κοινωνικοασφαλιστικές, ν. 1406/1983, ΚΕΔΕ κ.ά.), όπως έχει διαμορφωθεί νομολογιακά και γίνεται διάκριση μεταξύ αυτών και των ακυρωτικών διαφορών που υπάγονται στο Διοικητικό Εφετείο και στο Συμβούλιο της Επικρατείας, καθώς και των ιδιωτικών διαφορών που υπάγονται στα Πολιτικά Δικαστήρια. Προς πληρέστερη δε ενημέρωση, παρατίθενται οι διατάξεις νόμων που έχουν υπαγάγει διοικητικές διαφορές ως διαφορές ουσίας στην αρμοδιότητα των Τακτικών Διοικητικών Δικαστηρίων και γίνεται περιπτωσιολογική αναφορά των διαφορών αυτών, των διαφορών που εξακολουθούν να υπάγονται στην ακυρωτική αρμοδιότητα του Διοικητικού Εφετείου και του ΣτΕ, καθώς και των ιδιωτικών διαφορών. Παρατίθεται ακόμη νομολογία των πολιτικών δικαστηρίων και του Αρείου Πάγου, η οποία είναι συναφής με τις ρυθμίσεις του ΚΔιοικΔικ, αφού αφορούν θέματα που συναντιούνται στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Αποτελεί το πλέον έγκυρο βοήθημα για την πληρέστερη ενημέρωση και αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση των προβλημάτων της διοικητικής δίκης.

Η ΠΙΛΟΤΙΚΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ Ν. 3900/2010

Μια δογματική προσέγγιση ενός αμφιλεγόμενου δικονομικού θεσμού.

Πρόλογος: Αθανάσιος Ράντος, Αντιπρόεδρος του ΣτΕ

Ζωή Λαδά, Υπότροφος του ΙΚΥ και της DAAD

ISBN: 978-960-568-634-5 ©201, XXII + 288 σελίδες, 25,00 €

Η παρούσα μονογραφία συνεισφέρει με τρόπο ακαδημαϊκό και πρωτότυπο στη μελέτη του θεσμού της πιλοτικής δίκης του άρθρου 1 του Ν. 3900/2010. Η έρευνα γίνεται σε βάθος, εξαντλώντας όχι μόνο το σύνολο της ελληνικής νομολογίας για το θέμα αλλά και τη θεωρητική διάσταση του θεσμού της πιλοτικής δίκης και των συνεπειών που αυτή φέρει συνολικά στην αρχιτεκτονική του διοικητικού δικονομικού δικαίου. Για την κατανόηση του δικονομικού αυτού φαινομένου η συγγραφέας αξιοποίησε επιτυχώς τα πορίσματα της γαλλικής και γερμανικής θεωρίας και νομολογίας. Το τριμερές πλάνο που επέλεξε, στηριγμένο στη θεωρία (η σύλληψη), στην καταγραφή (η ρύθμιση) και στην προσωπική παρέμβαση (αξιολόγηση) αναδεικνύει με ενάργεια το υλικό της εργασίας της και τις επιστημονικές της απόψεις που με ακρίβεια και συνέπεια διατυπώνει.

Με βάση τα ανωτέρω, η εν λόγω μελέτη είναι χρήσιμη για την καταγραφή και αξιολόγηση του υφιστάμενου νομοθετικού πλαισίου και της οικείας νομολογίας, καταδεικνύει δε με πρωτότυπο τρόπο τη δυναμική αλλά και τις ατέλειές του και αποτελεί αναμφίβολα σημαντικό έργο αναφοράς για τον μελετητή του συγκεκριμένου θέματος, καθώς και για τους πρακτικούς του δικαίου, δικηγόρους και δικαστές.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΑΚΚΟΥΛΑ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

■ ΣτΕ 1852/2016 Τμ. Δ'

Προεδρεύουσα: Ε. Σαρπ, Αντιπρόεδρος
 Εισηγήτρια: Ο. Νικοηαράκου, Πάρεδρος
 Δικηγόροι: Δ. Κοντού, Γ. Θεοδωρακόπουλος
 (Πάρεδρος ΝΣΚ), Η. Κοκκίνης

Νομικές διατάξεις: άρθρα μόνο ν.δ. 2573/1973, 1505 ΑΚ

Το επώνυμο αποτελεί μεν στοιχείο της προσωπικότητας του ατόμου, πλην η πρόσκτηση ή η αλλαγή του δεν αποκείται στην ιδιωτική βούληση, αλλά ενδιαφέρει τη δημόσια τάξη, ως θέμα συναπτόμενο με την ασφάλεια των συναλλαγών και των εννόμων εν γένει σχέσεων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου του ατόμου, χωρεί δε κατ' αρχήν διά της διοικητικής οδού. Το αρμόδιο διοικητικό όργανο οφείλει, σε κάθε περίπτωση, προπαντός, να εκτιμά τους λόγους που επικαλείται ο αιτών για τη μεταβολή του επωνύμου του και να αποφαίνεται εν όψει της σοβαρότητας των λόγων αυτών, εάν ενδείκνυται ή όχι να εγκριθεί η ζητούμενη μεταβολή, αιτιολογώντας ειδικά, από την άποψη αυτή, την απόφασή του. Εξάλλου, το κατ' αρχήν αμετάκλητο της κατά το προαναφερθέν άρθρο 1505 του Αστικού Κώδικα κοινής δηλώσεως των γονέων για το επώνυμο του τέκνου τους δεν αποκλείει τη μεταβολή του επωνύμου του τέκνου, ακόμη και με την αντικατάσταση του αρχικού επωνύμου με το επώνυμο του άλλου γονέα, το οποίο είχε αποκλεισθεί με την εν λόγω δήλωση, κατόπιν αιτήσεως του ιδίου του τέκνου ή, εφόσον είναι ανήλικο, των γονέων του ως ασκούντων τη γονική μέριμνα και εκπροσωπούντων αυτό, σύμφωνα με τη διαδικασία και υπό τις προϋποθέσεις της ως άνω διατάξεως του άρθρου μόνου του ν.δ. 2573/1953, εφόσον, δηλαδή, συντρέχουν σοβαροί λόγοι, οι οποίοι δικαιολογούν, κατά την αιτιολογημένη κρίση του αρμοδίου οργάνου, την αιτουμένη μεταβολή. Η ερμηνεία αυτή επιβάλλεται εν όψει της κατοχυρώσεως, με το άρθρο 5 § 1 του Συντάγματος, του δικαιώματος της ελεύθερης αναπτύξεως της προσωπικότητας. Αντίθετη μειοψηφία.

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η ακύρωση: α) της υπ' αριθ. .../6.11.2013 αποφάσεως του Δημάρχου ..., με την οποία απερρίφθη αίτηση του αιτούντος περί αλλαγής του επωνύμου του από «Β.» σε «Ν.» και β) της υπ' αριθ. .../19.12.2013 αποφάσεως του Γενικού Γραμματέα Αποκεντρωμένης Διοίκησης Πελοποννήσου, Δυτικής Ελλάδας και Ιονίου, με την οποία απερρίφθη προσφυγή του αιτούντος κατά της πρώτης προσβαλλομένης πράξεως.

3. Επειδή, ο Αστικός Κώδικας ορίζει στο άρθρο 1505 ότι «Οι γονείς υποχρεούνται να έχουν προσδιορίσει το επώνυμο των τέκνων τους με κοινή αμετάκλητη δήλωσή τους. Η δήλωση γίνεται πριν από το γάμο, είτε σε συμβολαιογράφο, είτε στον λητοουργό, ενώπιον του οποίου θα τελεσθεί ο γάμος ... Το οριζόμενο επώνυμο, κοινό για όλα τα τέκνα, μπορεί να είναι είτε το επώνυμο του ενός από τους γονείς είτε συνδυασμός των επωνύμων τους ... Αν οι γονείς παραλείψουν να δηλώσουν το επώνυμο των τέκνων τους, σύμφωνα με τους όρους των προηγούμενων παραγράφων, τα τέκνα έχουν για επώνυμο το επώνυμο του πατέρα τους».

4. Επειδή, περαιτέρω, στο άρθρο μόνου του ν.δ. 2573/1953 (Α' 241), όπως αντικαταστάθηκε με την § 9 του άρθρου 9 του ν. 2307/1995 (Α' 113), ορίζεται ότι «1. Η πρόσκτηση και η αλλαγή επωνύμου ... γίνεται με απόφαση του Νομάρχη. ... 2. ... 3. Με αποφάσεις του Υπουργού Εσωτερικών, που δημοσιεύονται στην Εφημε-

ρίδα της Κυβερνήσεως, μπορούν να καθορίζονται λεπτομέρειες για τις προϋποθέσεις και τον τρόπο πρόσκτησης και αλλαγής επωνύμου ...». Στο δε σχετικό με την αλλαγή επωνύμου Κεφάλαιο Γ' της -εκδοθείσας κατ' εξουσιοδότηση της ως άνω διατάξεως- υπ' αριθ. Φ. 42301/12167/28.6.1995 αποφάσεως του Υφυπουργού Εσωτερικών (ΦΕΚ Β' 608), ορίζονται τα εξής: «1. Για την αλλαγή επωνύμου υποβάλλεται στο νομάρχη αίτηση του ενδιαφερομένου στην οποία πρέπει να ορίζεται λεπτομερώς ο σκοπός για τον οποίο επιδιώκεται η μεταβολή και να δηλώνεται το επώνυμο του οποίου ζητείται η πρόσκτηση. Η αίτηση αυτή απευθύνεται στο νομάρχη, στην περιφέρεια του οποίου υπάγεται ο δήμος ή η κοινότητα, στο μητρώο αρρένων ή το δημοτολόγιο του οποίου είναι γραμμένος ο ενδιαφερόμενος. ... 2. Ο νομάρχης παραγγέλλει, με δαπάνη του ενδιαφερομένου, τη δημοσίευση περίληψης της αίτησης αλλαγής επωνύμου σε μία εφημερίδα από αυτές που εκδίδονται στην πρωτεύουσα ή την περιφέρεια του νομού, ή γειτονικού νομού. Η περίληψη πρέπει να περιέχει ακριβή σημείωση περί του ονόματος, επαγγέλματος, τόπου και έτους γέννησης και κατοικίας του ενδιαφερομένου, περί του επωνύμου, η απόκτηση του οποίου επιδιώκεται, ως και πρόσκτηση σε κάθε αντιτιθέμενο στη ζητούμενη αλλαγή, όπως μέσα σε δεκαπέντε (15) ημέρες από της δημοσίευσής, υποβάλλει στο Νομάρχη τις αντιρρήσεις του. 3. Μετά την πάροδο της προθεσμίας των δεκαπέντε (15) ημερών, ο νομάρχης εκδίδει αιτιολογημένη απόφαση με την οποία αποδέχεται ή απορρίπτει την αίτηση. Με την ίδια απόφαση, ο νομάρχης αποφαίνεται συγχρόνως και επί των αντιρρήσεων που τυχόν έχουν υποβληθεί κατά της ζητούμενης αλλαγής. Η απόφαση του νομάρχη με την οποία αποδέχεται τη ζητηθείσα αλλαγή επωνύμου, κοινοποιείται στις αρχές που τηρούν δημοτολόγιο και μητρώο αρρένων, στο γραφείο ποινικού μητρώου του οικείου Πρωτοδικείου, στην Εισαγγελία και Αστυνομικές Αρχές του τόπου κατοικίας του ενδιαφερομένου και στον ενδιαφερόμενο για να την προσκομίσει στην Αστυνομική Αρχή του τόπου της κατοικίας του, κατά την έκδοση δελητίου ταυτότητας. 4. ...». Τέλος, με το άρθρο 94 § 6 του ν. 3852/2010 (Α' 87) η αρμοδιότητα για την έκδοση των σχετικών με την πρόσκτηση και αλλαγή επωνύμου πράξεων μεταφέρθηκε στα όργανα των οικείων Δήμων (άρθρ. 75 § II περ. 26 του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 3463/2006 (Α' 114) Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων).

5. Επειδή, όπως έχει κριθεί (ΣτΕ 962/2011 7μ.), από τις παρατεθείσες στην προηγούμενη σκέψη διατάξεις προκύπτει ότι το επώνυμο αποτελεί μεν στοιχείο της προσωπικότητας του ατόμου, πλην η πρόσκτηση ή η αλλαγή του δεν αποκείται στην ιδιωτική βούληση, αλλά ενδιαφέρει τη δημόσια τάξη, ως θέμα συναπτόμενο με την ασφάλεια των συναλλαγών και των εννόμων εν γένει σχέσεων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου του ατόμου, χωρεί δε κατ' αρχήν διά της διοικητικής οδού. Το αρμόδιο διοικητικό όργανο οφείλει, σε κάθε περίπτωση, προπαντός, να εκτιμά τους λόγους που επικαλείται ο αιτών για τη μεταβολή του επωνύμου του και να αποφαίνεται εν όψει της σοβαρότητας των λόγων αυτών, εάν ενδείκνυται ή όχι να εγκριθεί η ζητούμενη μεταβολή, αιτιολογώντας ειδικά, από την άποψη αυτή, την απόφασή του. Εξάλλου, το κατ' αρχήν αμετάκλητο της κατά το προαναφερθέν άρθρο 1505 του Αστικού Κώδικα κοινής δηλώσεως των γονέων για το επώνυμο του τέκνου τους (δήλωση, η οποία δύναται, πάντως, να ακυρωθεί, κατά τις γενικές περί δικαιοπραξιών διατάξεις, λόγω πλάνης, απάτης ή απειλής, κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας -βλ. σχετ. απόφ. ΠΠρΑθ 2882/1989, 1044/1996, ΠΠρθ 21355/2000 κ.ά.) δεν αποκλείει τη μεταβολή του επωνύμου του τέκνου, ακόμη και με την αντικατάσταση του αρχικού επωνύμου με το επώνυμο του άλλου γονέα, το οποίο είχε αποκλεισθεί με την εν λόγω δήλωση, κατόπιν αιτήσεως του ίδιου του τέκνου ή, εφόσον είναι ανήλικο, των γονέων του ως ασκούντων τη γονική μέρι-

μα και εκπροσωπόντων αυτό, σύμφωνα με τη διαδικασία και υπό τις προϋποθέσεις της ως άνω διατάξεως του άρθρου μόνου του ν.δ. 2573/1953, εφόσον, δηλαδή, συντρέχουν σοβαροί λόγοι, οι οποίοι δικαιολογούν, κατά την αιτιολογημένη κρίση του αρμοδίου οργάνου, την αιτούμενη μεταβολή. Η ερμηνεία αυτή επιβάλλεται εν όψει της κατοχυρώσεως, με το άρθρο 5 § 1 του Συντάγματος, του δικαιώματος της ελεύθερης αναπτύξεως της προσωπικότητας (βλ. ΣτΕ 3935/2007, 2027/2015, 2590/2015). Σχετικά με το ζήτημα του επωνύμου των εντός γάμου τέκνων, κατά τις διατάξεις του άρθρου 1505 του Αστικού Κώδικα (π.δ. 456/1984, Α' 164), μειοψήφησε η Σύμβουλος Β. Κίντζου, η οποία διατύπωσε την εξής γνώμη: Με τις ρυθμίσεις αυτές του Αστικού Κώδικα, που είναι αναγκαστικού δικαίου και δημόσιας τάξης, ρυθμίζεται εξαντλητικώς και υποχρεωτικώς η νομική κατάσταση των εντός γάμου τέκνων από απόψεως επωνύμου, οριζόμενου ειδικώς ότι το επώνυμό τους προσδιορίζεται πριν από την τέλεση του γάμου με αμετάκλητη κοινή δήλωση των μελλονύμφων, καθιερώνοντας, κατ' ακοιουσίαν, την αρχή της σταθερότητας και του αμεταβλήτου (βλ. ΣτΕ 3218 - 3220/2015, πρβλ. ΣτΕ 1602/2005, 7μ.) του προβλεπόμενου, με το άρθρο αυτό, ως κοινού για όλα τα τέκνα επωνύμου. Εκ τούτων συνάγεται, κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 1505 του ΑΚ, ότι το προσδιοριζόμενο, βάσει των διατάξεων αυτών, επώνυμο του γονέα το οποίο φέρει το τέκνο δεν είναι επιτρεπτό να αντικατασταθεί με εκείνο του άλλου γονέα (βλ. ΣτΕ 3218 - 3220/2015). Ο κατά τα ανωτέρω αμετάκλητος χαρακτήρας της κοινής δήλωσης των γονέων για το επώνυμο των τέκνων τους δεν αποκλείει τη δυνατότητα να διαρρηχθεί η εν λόγω δήλωση για ελάττωμα στη βούληση και, ως εκ τούτου, να ακυρωθεί βάσει των γενικών περί δικαιοπραξιών διατάξεων, κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, στην περίπτωση δε αυτή δεν πρόκειται για μεταβολή γνώμης, η οποία προσκρούει στο αμετάκλητο, αλλά για αποκατάσταση της αληθινής βούλησης (βλ. ΠΠρΑθ 1047, 2371/2007, 1044/1996, 2882/1989, ΠΠρΘ 21355/2000). Εξάλλου, η, κατά το άρθρο 1505 του ΑΚ, αναγκαστικού δικαίου ρύθμιση του ζητήματος του επωνύμου του εντός γάμου τέκνου κατισχύει, ως ειδική, των γενικών περί αλλαγής επωνύμου διατάξεων του ν.δ. 2573/1953 και της κατ' εξουσιοδότησή του εκδοθείσης υπουργικής απόφασης (πρβλ. ΣτΕ 4167/2009, 1810/1987). Επομένως, δεν είναι δυνατόν να χωρήσει, με την προβλεπόμενη στα νομοθετήματα αυτά διοικητική διαδικασία, αλλαγή του, πατρικού ή μητρικού, επωνύμου του οποίου φορέας είναι το τέκνο, συνισταμένη στην αποβολή του επωνύμου του ενός γονέα και στην αντικατάστασή του με εκείνο του άλλου. Η ερμηνεία δε αυτή των κρίσιμων εν προκειμένω διατάξεων δεν αντίκειται στο άρθρο 5 § 1 του Συντάγματος, με το οποίο κατοχυρώνεται το δικαίωμα της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας, στοιχείο της οποίας αποτελεί και το επώνυμο, διότι το ρυθμιζόμενο με αυτές ζήτημα άπτεται της δημόσιας τάξης και της συνταγματικώς κατοχυρωμένης προστασίας της οικογένειας (άρθρο 21 § 1), ενώ, άλλωστε, το τέκνο έχει τη δυνατότητα να ζητήσει, επικαλούμενο σοβαρούς λόγους, τη μεταβολή του επωνύμου του, κατά τις διατάξεις του ν.δ. 2573/1953 και της σχετικής υπουργικής απόφασης, και την απόκτηση νέου επωνύμου, διαφορετικού του πατρικού ή μητρικού (βλ. ΣτΕ 3218 - 3220/2015).

6. Επειδή, εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ο αιτών με την από 28.5.2013 αίτηση που υπέβαλε προς τον Δήμο ... ζήτησε την αλλαγή του επωνύμου του από «Β.» (επώνυμο του φυσικού του πατέρα) σε «Ν.» (επώνυμο το οποίο φέρει η μητέρα του), επικαλούμενος ότι η διατήρηση του επωνύμου του φυσικού του πατέρα, τού προκαλούσε ψυχολογικά προβλήματα, διότι δεν ανέπτυξε κανέναν συναισθηματικό δεσμό μαζί του, δεδομένου ότι οι γονείς του χώρισαν πριν ακόμη γεννηθεί ο ίδιος, ο δε

πατέρας του δεν επεδίωξε να έχει παρά την ελάχιστη επαφή μαζί του, με αποτέλεσμα να έχουν πλέον αποξενωθεί. Με την αίτηση του ο αιτών δήλωσε, επίσης, ότι επιθυμούσε να φέρει το οικογενειακό επώνυμο της μητέρας του ως ένδειξη ευγνωμοσύνης προς αυτήν και τα άτομα της ευρύτερης οικογένειάς της, τα οποία φρόντισαν για την ανατροφή του. Περαιτέρω, ο αιτών ανέφερε ότι ήδη από τα χρόνια της φοίτησής του στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση, με δική του πρωτοβουλία, χρησιμοποιούσε στις σχολικές και εξωσχολικές του δραστηριότητες, καθώς και στις κοινωνικές του σχέσεις το επώνυμο «Ν.», ενώ το επώνυμο «Β.» δήλωνε μόνον σε επίσημα έγγραφα και στις σχέσεις του με τις αρχές. Η αίτηση του αιτούντος διαβιβάστηκε, με την .../2013 απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής του Δήμου, σε δικηγόρο, προκειμένου να γνωμοδοτήσει επί αυτής. Σχετικώς συνετάγη η από 15.10.2013 γνωμοδότηση, σύμφωνα με την οποία οι ψυχολογικοί λόγοι, τους οποίους αορίστως και αναποδεικτως (εφόσον, κατά τα αναφερόμενα στη γνωμοδότηση αυτή, η έλλειψη επικοινωνίας του αιτούντος με τον πατέρα του «δεν στηρίζεται σε δικαστική απόφαση») επικαλέσθηκε ο αιτών, δεν συνιστούν σοβαρούς λόγους που δικαιολογούν τη ζητηθείσα μεταβολή. Στην ίδια γνωμοδότηση αναφέρεται, επίσης, ότι το γεγονός ότι ο αιτών χρησιμοποιεί στις κοινωνικές του σχέσεις το επώνυμο «Ν.» δεν προκαλεί κίνδυνο σύγχυσης, ως προς την ταυτότητά του και, πάντως, οφείλεται σε οικειοθελείς ενέργειες του ίδιου του ενδιαφερομένου, η γνωμοδότηση δε καταλήγει στο συμπέρασμα ότι πρέπει να απορριφθεί το αίτημα του αιτούντος «εκτός εάν αποδειχθεί από ιατρική γνωμάτευση ιατρού που υπηρετεί σε δημόσιο νοσοκομείο ότι ο αιτών αντιμετωπίζει ψυχολογικά προβλήματα από τη χρήση του επωνύμου Β.. Κατόπιν αυτών, η αίτηση του αιτούντος για την αλλαγή του επωνύμου του απερρίφθη με την υπ' αριθ. .../6.11.2013 απόφαση του Δημάρχου ... (πρώτη προσβαλλόμενη πράξη), με την αιτιολογία ότι, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην ανωτέρω γνωμοδότηση, οι λόγοι που επικαλέσθηκε ο αιτών «δεν κρίνονται σημαντικοί». Κατά της απορριπτικής αποφάσεως του Δημάρχου ... ο αιτών άσκησε, στις 29.11.2013, προσφυγή ενώπιον του Γενικού Γραμματέα Αποκεντρωμένης Διοίκησης Πελοποννήσου, Δυτικής Ελλάδας και Ιονίου, η οποία απερρίφθη με την υπ' αριθ. .../19.12.2013 απόφαση εν λόγω Γενικού Γραμματέα. Με την ως άνω δε απορριπτική απόφαση του Γενικού Γραμματέα Αποκεντρωμένης Διοίκησης, η οποία έλαβε υπ' όψιν, μεταξύ άλλων, το υπ' αριθ. .../11.12.2013 έγγραφο του Δήμου ..., με το οποίο είχαν διαβιβασθεί ο φάκελος της υποθέσεως και οι απόψεις του Δήμου επί της προσφυγής και στο οποίο αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι «αλλαγή επωνύμου υπάρχει όταν το πρόσωπο ζητά να λάβει νέο επώνυμο, διαφορετικό από το επώνυμο του πατέρα ή της μητέρας ή και των δύο», έγινε δεκτό ότι «... σωστά ο Δήμαρχος ... εξέδωσε την αριθ. .../6.11.2013 Απόφαση του περί μη έγκρισης αλλαγής του επωνύμου του ... καθότι στηρίχθηκε α) στις διατάξεις του ν.δ. 2573/1953 και της υπ' αριθ. Φ. 42301/1267/28.6.1995 Απόφασης Υπουργού Εσωτερικών ... και β) στην από 15.10.2013 γνωμοδότηση της Δικηγόρου ... Στην προκειμένη περίπτωση, ο προσφεύγων ζητά την μεταβολή του επωνύμου του από Β. σε Ν. δηλαδή το επώνυμο της μητέρας του και είναι αντίθετο με τις ισχύουσες διατάξεις».

7. Επειδή, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στην πέμπτη σκέψη, οι διατάξεις του Αστικού Κώδικα δεν αποκλείουν τη μεταβολή του επωνύμου του τέκνου κατ' εφαρμογήν της διαγραφόμενης από τον ειδικό διοικητικό νόμο (ν.δ. 2573/1993) διαδικασίας, ακόμη και εάν η μεταβολή αυτή συνίσταται στην αντικατάσταση του αρχικού επωνύμου με το επώνυμο του άλλου γονέα, εφόσον συντρέχουν σοβαροί λόγοι που δικαιολογούν την ως άνω μεταβολή. Συνεπώς, μη νομίμως κρίθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Γραμματέα Αποκεντρωμένης Διοίκησης ότι το

αίτημα του αιτούντος να προσλάβει το επώνυμο της μητέρας του ήταν «αντίθετο με τις ισχύουσες διατάξεις». Εξάλλου, οι ψυχολογικοί λόγοι, τους οποίους επικαλήθηκε ο αιτών για τη μεταβολή του επωνύμου του, στηριζόμενοι στην ανυπαρξία συναισθηματικής επαφής με τον πατέρα του, η οποία οφείλετο στη μη επίδειξη ενδιαφέροντος εκ μέρους του τελευταίου για την ανάπτυξη σχέσεων με τον αιτούντα, συνιστούν, κατ' αρχήν, λόγους ικανούς να δικαιολογήσουν τη ζητηθείσα μεταβολή, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι υπό τις προεκτεθείσες συνθήκες δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνέτρεχαν λόγοι προστασίας της οικογένειας που είχε δημιουργηθεί από τον γάμο των γονέων του αιτούντος, οι οποίοι θα εκώλυαν την ικανοποίηση του αιτήματός του. Επομένως, μη νομίμως απέρριψε ο Δήμαρχος ..., με την πρώτη προσβαλλόμενη πράξη, το αίτημα του αιτούντος για την αλλαγή του επωνύμου του, εκκινώντας από την αντίληψη ότι, όπως αναφέρεται στην από 15.10.2013 γνωμοδότηση, επί της οποίας στηρίχθηκε η απορριπτική δημοτική απόφαση, σοβαροί λόγοι που δικαιολογούν την αλλαγή του επωνύμου είναι μεν οι αναγόμενοι στη δυσχέρεια στην εκφορά, το κακόηχο ή το δυσφημιστικό του ονόματος, όχι όμως και ψυχολογικοί λόγοι, όπως εκείνοι που επικαλήθηκε ο αιτών με την αίτησή του. Εξάλλου, ούτε η μνεία στην προαναφερθείσα γνωμοδότηση ότι ο αιτών επικαλήθηκε τους ανωτέρω λόγους αορίστως και αναποδείκτως, συνιστά νόμιμη αιτιολογία απορρίψεως του αιτήματος του αιτούντος, δεδομένου ότι οι ψυχολογικοί λόγοι που επικαλήθηκε ο αιτών, εκ της φύσεώς τους, στηριζόμενοι στην έλλειψη συναισθηματικού δεσμού με τον πατέρα του, δηλαδή σε αρνητικό γεγονός, δεν μπορούν ευχερώς να αποδειχθούν με συγκεκριμένα αποδεικτικά μέσα, ενώ δεν δύναται ευλόγως να υποστηριχθεί ότι τα ψυχολογικά προβλή-

ματα του αιτούντος από τη χρήση του επωνύμου του πατέρα του θα μπορούσαν να ληφθούν υπ' όψιν μόνον αν είχαν φθάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε ο αιτών να χρήζει ψυχιατρικής θεραπείας σε δημόσιο νοσοκομείο. Ούτε, περαιτέρω, μπορεί ευλόγως να υποστηριχθεί ότι, για να ληφθεί υπ' όψιν η έλλειψη επικοινωνίας του αιτούντος με τον πατέρα του, έπρεπε να στηρίζεται σε δικαστική απόφαση. Ένδειξη, άλλωστε, για τη μη επίδειξη ενδιαφέροντος εκ μέρους του πατέρα του αιτούντος για την διατήρηση των μεταξύ τους σχέσεων, αποτελεί το γεγονός ότι, παρά την τηρηθείσα διαδικασία δημοσιότητας (βλ. άρθρο 9 του προοιμίου της αποφάσεως του Δημάρχου), ο πατέρας του αιτούντος δεν διετύπωσε αντιρρήσεις για την αλλαγή του επωνύμου του υιού του. Επομένως, η απόρριψη του αιτήματος του αιτούντος για την αλλαγή του επωνύμου του δεν εκώρρησε νομίμως. Κατά τη μειοψηφούσα άποψη, δεν ήταν δυνατή η, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου μόνου § 1 του ν.δ. 2573/1953 και της σχετικής υ.α., ικανοποίηση του ανωτέρω αιτήματος του ήδη αιτούντος δια της διοικητικής οδού, ως αποκλειόμενη από τις ειδικές διατάξεις του άρθρου 1505 του ΑΚ. Συνεπώς, κατά την άποψη αυτή, με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις νομίμως απορρίφθηκε το εν λόγω αίτημα ως νόμω αβάσιμο.

8. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, η δε υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στα αρμόδια όργανα του Δήμου ..., προκειμένου αυτά, ασκώντας κατά νόμιμο τρόπο την εξουσία τους, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη, να ικανοποιήσουν το αίτημα του αιτούντος και να αλλαξάν το επώνυμό του σε Ν..

(Δέχεται την αίτηση ακύρωσης)